

بیانیه شماره ۳ شورای برگزاری روز جهانی کارگر - سال ۹۰

شورای برگزاری

شنبه ۱۸ تیرماه ۱۳۹۰

بیانیه شماره ۳ شورای برگزاری روز جهانی کارگر - سال ۹۰ سال گسترش ستیز طبقاتی به جای جهاد اقتصادی در حدود دو ماه از اول ماه سال ۹۰ - یازده اردیبهشت، روز جهانی کارگر - می گذرد. شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر سال ۹۰، طی دو بیانیه به تشریح و اعلام مواضع رادیکال جنبش کارگری ایران پرداخت. در این دو بیانیه ضمن تشریح وضعیت جاری و معیشتی طبقه ی کارگر ایران ۸ مطالبه ی اساسی کارگران نیز اعلام شد. ما ضمن هشدار به کارگران و پیشروان کارگری برای در نغلتیدن به مواضع جناح های مختلف داخلی (از اصلاح طلب در انواع آن گرفته تا اصول گرا و با اقسامش) و نیز جناح های مختلف سرمایه داری خارجی و دولت های سرمایه داری ایران و جهان (اعم از آمریکا و چین و روسیه و آلمان و فرانسه و انگلیس و ...)، تمامی کارگران، پیشروان کارگری و نهاد ها و تشکل هایشان را دعوت به دخالت حداکثری برای پیشبردن منافع و مطالبات و مواضع طبقه ی کارگر کردیم. شورای برگزاری، در راس همه ی موارد، صریحا سازمانیابی طبقاتی و تشکل یابی توده ای، طبقاتی، خودساخته و مستقل کارگری را به مثابه یگانه راه اساسی و بنیادین و رادیکال جنبش کارگری برای کسب منافع آنی و دراز مدت طبقاتی مورد تاکید قرار داده و میدهد. از منظر ما تمامی خواسته های اقتصادی - سیاسی - اجتماعی و دموکراتیک طبقه ی کارگر تنها با تقویت توازن قوای طبقاتی به نفع جنبش کارگری و آن هم از طریق تقویت افزاینده ی سازمانیابی و تشکل یابی طبقاتی قابل دستیابی و تثبیت است و در غیر اینصورت حرکات صرفا آکسیونی و یا هر گونه رویکرد اتحادگرایانه در همراهی با منافع هر کدام از جناح های سرمایه و یا نیروها و احاد طبقه ی فرادست بدین توجیه که ممکن است فضای دموکراتیک برای طبقه ی کارگر نیز ایجاد کند، همه و همه تنها بهره برداری سرمایه داری جایگزین. سیستم کنونی را برای دستیابی به قدرت سیاسی تقویت خواهد کرد. فضای دموکراتیکی که با توازن قوای طبقاتی کارگران و به شکل سازمان یافته ایجاد نشود، ضمن اینکه طبقه ی کارگر را برای به کرسی نشاندنش مورد سو استفاده قرار داده، اولین قربانی اش نیز همین کارگران خواهند بود؛ نتیجتا کارگران و تشکل ها و نهاد ها و سازمان هایی که امر مبارزه ی طبقاتی را تا سر حد استیلا ی سیاسی طبقه ی کارگر و در انکشاف این وضعیت، الغای نظام طبقاتی و لغو کار مزدوری و پایان دادن به استثمار انسان بر انسان را مد نظر و در افق مبارزه ی خود قرار داده اند باید ضمن دقت به خطری که در بالا هشدار داده شده با رویکرد تقویت سازمانیابی و تشکل یابی طبقاتی با دخالت در اوضاع جاری، هر چه بیشتر در تاثیر گذاری و رادیکالیزه کردن شرایط به نفع طبقه ی کارگر بکوشند.

بیانیه های شماره یک و دو این شورا ضمن اینکه، تایید ها و تاکید ها و حمایت های بسیاری را در میان کارگران و مبارزان و تشکل ها و نهاد ها و سازمان های مختلف برانگیخت با برخی نقد ها نیز مواجه شد. دسته ای از نقد ها ی منطقی و صحیح باعث تغییراتی در دو بند مطالبات ۸ گانه (بندهای ۶ و ۸) شد؛ بخشی از نقد ها متوجه فراخوان های ما و یا درخواست تغییراتی در زمان و مکان بود. البته که ما بیشتر تصریح کرده بودیم زمان و مکان فراخوان به مراسم و همچنین درخواست ۵ دقیقه اعتصاب موقت سراسری به شیوه ای دو طرفه هم از تحلیل ما از اوضاع و نیز، هم بر اساس پیشنهادات و پیام هایی بود که از سوی فعالین و کارگران در سراسر کشور به شورا واصل شده بود؛ پاره ای از نقد ها ناظر بر "سیاسی بودن" لحن و گفتار و موضع گیری بیانیه ها و اعلام نگرانی از این بود که مبادا به این دلیل کارگران مرعوب شده و در مراسم ها شرکت نکنند. سوال ما این است که در میان این همه بیانیه و اظهار نظر و قطعنامه ها (از جمله قطعنامه ی مشترک چند تشکل و نیز قطعنامه های چند گروه و تشکل کارگری در جنوب و غرب و دیگر جاهای ایران) آیا هیچ نوشته و اعلام موضعی نمی بایست و از این پس نیز نباید مثلا و از جمله به ماهیت ضد کارگری "جهاد اقتصادی" اعلام شده توسط رهبر ایران و یا "ریاضت اقتصادی" مورد تاکید کشورهای دیگر بپردازد؟ ما این امر را وظیفه ی خود میدانیم و سکوت در این باره را سکوت در برابر وظیفه ی تاریخی و طبقاتی خود میدانیم؛ ما وظیفه میدانیم که برای

پیشروان و فعالین و عموم کارگران و تشکل های موجود به افشای تمامی جناح های سرمایه و پشتک وارو زدن هایشان برای جلب اعتماد کارگران بپردازیم؛ ما وظیفه ی خود میدانسته و میدانیم که کارگران و فعالین و پیشروان را دعوت به دخالت حداکثری در عرصه ی مبارزه ی طبقاتی کنیم و بیش از پیش و موکدا اعلام کنیم هر گونه درخواست برای کسب منافع روزمره و بهبود وضعیت معیشتی و نیز هرگونه گشایش در فضای سیاسی و اجتماعی و دموکراتیک و هرگونه فضای نسبتا آزاد تر برای ایجاد تشکل ها و سازمان های کارگری ضمن اینکه در حکم هوایی برای تنفس طبقه ی کارگر است اما و حکما و قطعا و لزومن باید از خلال قوای طبقاتی هر دم بیشتر و افزون یابنده ی متشکل و سازمان یافته ی کارگران حاصل شود. باری، در این میانه ی هیابانگ و تسلط صداهای جورواجور که منافع سرمایه داری را بازگو و تبلیغ میکنند و شبانه روز حتما با نام منافع کارگران به خورد جامعه میدهند، در شرایطی که برخی از تشکل ها و نهاد ها یا به دلیل مواضع راست، رفرمیستی و آشتی طلبانه با سرمایه داری و یا برخی از تشکل ها و نهاد ها ی علنی به جهت عدم امکان برای بیان صریح مواضع خود و عدم امکان برای افشای صریح سیاست های ضد کارگری در ایران، نمیتوانند مواضعی رادیکال و صریح و با ذکر نام افراد و جناح ها و تیتیر سیاست ها اتخاذ کنند چرا ما نباید به بیانی صریح، کارگری و مطابق با اوضاع همین روزها اما بازتاب دهنده ی توامان. منافع آنی و دراز مدت طبقه ی کارگر باشیم؟! ما صریحا و صادقانه اعلام کرده ایم که مواضع اعلام شده از سوی ما نه تنها مواضع تمام کارگران ایران نیست بلکه حتما لزومن مواضع تمامی فعالین و تشکل های موجود نیز نمی باشد اما این مواضع، درست با همین محتوی و لحن، منطبق بر ضرورتی تاریخی در تبیین باید ها و نباید های جنبش کارگری است و کمتر و یا بیشتر از این لحن و مواضع و یا سکوت در اعلام آنها بر اساس تحلیلی که ما از شرایط جاری داریم خطایی است نابخشودنی. زمان قاضی خوبی خواهد بود!

مراسم های اول ماه مه امسال از حیث پراکندگی و گستردگی قابل قیاس با هیچ کدام از سال های گذشته نبوده است. افزایش چشمگیر مشارکت کارگران در جاهای مختلف در برگزاری مراسم هایی به انحاء گوناگون، نشان از دخالتگری بیشتر کارگران برای تغییر اوضاع جاری دارد؛ کارگران که از اوضاع شکننده ی معیشتی به تنگ آمده اند در مراسم اول ماه مه امسال نه به سیاق سال های پیش و اکثرا تنها به مثابه روزی ممکن برای تعطیل بودن، بلکه به عنوان یک فرصت اعتراض، دست به اعتراض و تجمع و یا اقدامات متناسب با محیط های خود زدند.

طبقا نقش شورای برگزاری در تبلیغ لزوم اعتراض در روز جهانی کارگر و نیز اعلام سرخط های رادیکال در جنبش کارگری در به ثمر رسیدن این اعتراض های گسترده قابل تاکید و بررسی است، اما ما خود را آفریننده و واضع این اعتراضات نمیدانیم، بلکه شرایط عینی و وضعیت معیشتی کارگران را ریشه ی این حجم از اعتراضات میدانیم و نقش خود را به عنوان یک نهاد غیر علنی در ترویج و تاکید بر خواسته های کارگران و دعوت از آنان برای اعتراض را، نقش هر سازمان، نهاد و یا تشکل پیشرو با سبک کار اینچینی میدانیم. ما بیش از هر چیز و به جای ارائه بیلان کاری و بررسی نقش خود در عملی شدن اعتراضات در روز جهانی کارگر سال ۹۰، لازم میدانیم در شرایط حساس کنونی و آمادگی طبقه ی کارگر برای دست زدن به اعتراضات بیشتر و بیشتر، از فرصت محدود این بیانیه استفاده کنیم و پیشروان طبقه ی کارگر را به دخالت هر چه بیشتر برای تقویت سازمانیابی طبقاتی کارگران بر اساس و در زمینه ی عینی مسائل جاری کارگران دعوت کنیم.

گزارشات مختلف، اخبار و تصاویر گوناگونی در خلال این دو ماه منتشر شده است که بازگو کننده ی گستردگی بیشتر اعتراضات مستقل کارگری در روز جهانی کارگر امسال در میان اقشار متنوع تری از کارگران بوده است؛ گستردگی مراسم ها و نیاز به تحلیل دقیق از وضعیت جاری علت اصلی در تاخیر ما برای انتشار بیانیه ی سوم بوده است؛ اگر چه هر روز با گذشت زمان دوسستانی از مراسم ها یا اقداماتی در شهرهایی، اخباری برای این شورا ارسال میکنند که تا کنون هیچ گزارش مکتوبی در آنمورد منتشر نشده است و مرور زمان، ابعاد تازه تری از مراسم و اعتراضات در روز جهانی کارگر را نشان خواهد داد، اما ما به گزارش موارد ارسالی تا کنون خواهیم پرداخت. ما تنها در ذیل به بیان اشاره وار برخی از این اقدامات و مراسم های کارگران میکنیم. و سپس تحلیلی نیز از اوضاع جاری ارائه خواهیم داد. در شهر تهران و در سال های اخیر و مشخص بعد از اعتراض های پس از انتخابات سال ۸۸ و به ترتیب در سال ۸۹ و سپس ۹۰ اعتراض های خیابانی کمتر و کمتر شد و نهایتا در ۲۲ خرداد ۹۰ به کمترین مقدار خود رسید و به همین نسبت در روز ۱۱ اردیبهشت و به مناسبت روز جهانی کارگر نیز همین وضعیت مشاهده شد.

اگر چه بر اساس اوضاع عمومی اجتماعی، تحلیل شورای برگزاری برای حضور خیابانی کارگران و بخش هایی از مردم به مناسبت روز جهانی کارگر در تهران و با توجه به شرایط سرکوب و وضعیت امنیتی، همین وضعیت را پیش بینی میکرد اما ما در پاسخ به درخواست ها و پیشنهادات واصله از سوی فعالین و چند جریان کارگری در تهران و نیز همگام با فراخوان زمان و مکان در سایر شهرها اعلام تجمع خیابانی کردیم. اگر چه ما بیشترین ضرورت را در انجام 5 دقیقه

اعتصاب موقت در محیط های کار میدانستیم. در روز جهانی کارگر سال ۹۰ در سایر شهرها روز جهانی کارگر همراه با اعتراضات متنوع تر و با پراکندگی بیشتری نسبت به سال های قبل صورت گرفت.

در شهر سمنجان با توجه به پیش زمینه ی تاریخی و بستر سیاسی-اجتماعی این شهر، مراسم روز جهانی کارگر به شکلی با شکوه تر از هر سال برگزار شد و گزارش و شرح این مراسم بیشتر و مکرر به اطلاع عموم رسانیده شده است؛ تنها بخشی از گزارشات مراسم ها که به این شورا واصل شده، حاکی از آن است که:

در چند کارخانه در استان فارس کارگران با انتشار کاغذ های کوچکی فراخوان سراسری این شورا را منتشر کرده اند و راس ساعت مقرر دست به اعتصاب ۵ دقیقه ای و گفتگو درباره ی مشکلاتشان و راه های برون رفت از آن پرداخته اند (مطابق خواسته ی کارگرانی که گزارش ارسال کرده اند و خواستار شده اند که نام محل کارشان اعلام نشود در این گزارش فشرده، نام کارخانجات ذکر نمی شود).

در استان خراسان و در چند کارخانه و مجتمع تولیدی و از جمله چند کارخانه ی سیمان و یک کارخانه ی آرد بیانیه های شورای برگزاری در بین کارگران منتشر شده است؛ در یک کارخانه در قزوین راس ساعت مقرر ۵ دقیقه اعتصاب موقت و با احترام به یاد مبارزین کارگری و همچنین مراسم های در شهرک صنعتی البرز توسط کارگران برگزار شده است؛ در ماهشهر راس ساعت مقرر کارگران در محلی که خود تعیین کرده بودند تجمع کرده اند؛ در عسلویه در ساعت ۵ عصر جمعی از کارگران در مکان تعیین شده توسط خودشان تجمع میکنند که نیروهای سپاه با لباس شخصی به صورت گسترده محل را در محاصره ی خود در آورده اند و با رفت و آمد مکرر خودروهای نظامی قصد ایجاد رعب و وحشت در بین کارگران را داشته اند؛ در اصفهان و در صنایع فولاد، در شاهین شهر، در شهرکرد به همت جمعی از کارگران مراسم هایی متناسب با شرایط امنیتی به توسط کارگران برگزار شده است؛ در شهرهای مهاباد، پاوه، کامیاران، اراک، بندر امام، بانه، دماوند، تبریز (از جمله با با پخش تراکت در شهر)، اهواز (در مرکز شهر)، رامهرمز، ایذه، اندیمشک، رشت، تهران (پخش تراکت و برچسب در شهر و چند مراسم در داخل و خارج شهر و در جمع های کارگری)، کرج، نقده به توسط کارگران و به ابتکار خودشان مراسم هایی در محیط های مختلف از جمله در شهر ها و یا بیرون شهر و یا در خانه ها برگزار شده است؛ در شهر شیراز تعدادی از کارگران در مقابل اداره ی کار این شهر تجمع کرده اند که نیرو های امنیتی با لباس شخصی به طور گسترده در میان جمعیت حاضر بوده اند؛ در شهره ایی فعالین کارگری و کارگرانی چند دستگیر و زندانی شده اند و در برخی شهرها پرتاب گاز اشک آور در میان حاضرین در مراسم ها و یا ضرب و شتم و برخورد فیزیکی با آنها نیز گزارش شده است.

به طور عمومی در سال ۹۰ مراسم ها به طور گسترده تری نسبت به سال های قبل و به توسط کارگران و با اعتراض به وضعیت کارگران برگزار شده است و مشخصا در سال ۹۰ ابعاد اعتراض در محل های کار و در نقاطی که بیشتر کارگران کمتر دست به اعتراض میزده اند در روز جهانی کارگر امسال افزایش عینی داشته است؛ تاکید شورای برگزاری بر این است که سنت اعتصاب در محل های کار باید توسط فعالین و پیشروان در میان کارگران بیشتر و بیشتر تشریح گردد تا از خلال این تمرین عملی اتحاد کارگران و در بسط و گسترش مدت زمان و سازمان یافتگی و برنامه دار بودن اعتصاب ها روند تشکل یابی و سازمانیابی نیز در میان کارگران به طور گسترده تری بسط و ترویج گردد.

شورای برگزاری مراسم اول ماه مه سال ۹۰ ضمن دعوت از کارگران، فعالین کارگری و هر نهاد، تشکل، سازمان، رسانه و گروهی که در امر مبارزه ی طبقاتی برای خود قائل به ایفای نقش است دعوت میکند تا با گستردگی و عمق بیشتر به تعمیق مبارزات کارگران یاری رسانند؛ به زعم ما مطالبات ۸ گانه ی اعلام شده توسط این شورا اهم مواضع و مطالبات طبقه ی کارگر ایران است که البته ماهیت و با استناد به بند هایی از همین مطالبات ۸ گانه ربط ارگانیک مبارزات جنبش کارگری ایران به مبارزات کارگران دیگر کشور ها را نیز معین مینماید.

همانگونه که در بیانیه های یک و دو نیز اعلام کرده ایم برای فعالین و پیشروان طبقه ی کارگر در شرایط جاری افزایش هر چه بیشتر سیاست های اقتصادی دولت سرمایه داری ایران باید در دستور کار قرار گیرد و در مقابل شعار " سال ۹۰ سال جهاد اقتصادی" باید امر گسترش و تقویت " ستیز طبقاتی در سال ۹۰" را در دستور کار خود قرار داد؛ ما بایم بار دیگر این نکته را به پیشروان طبقه ی کارگر باز- یادآوری کنیم که ضمن این که دستاوردها و شیوه های مبارزات و تشکل ها و فعالیت های علنی باید بیشتر و بیشتر تقویت گردد اما تمامی عرصه ها و اشکال مبارزه نباید به شکل علنی و در دسترس سرمایه داری قرار گیرد و نیاز است تا بخشی از کارگران پیشرو در قالب کمیته ها و هسته های غیر علنی به پیشبرد جنبه هایی از مبارزه بپردازند. و اما اساسی ترین نکته ی مد نظر ما که محوریتی اساسی در مبارزه و ستیز طبقاتی دارد تاکید بر مبارزه با روند افزایش سازمانیابی و تشکل یابی است: هرگز و هیچ گاه این نباید و تکرار خالی از فایده نیست که برای دستیابی به مطالبات و خواسته ای طبقاتی خود (و از جمله مطالبات ۸ گانه ی اعلام شده توسط این شورا) جز تقویت روند

تشکل یابی و سازمانیابی طبقاتی و تقویت توازن قوا به نفع کارگران چاره ای دیگر وجود ندارد. برای درک علت این تاکید، همگان را به مقایسه ی رویکرد مستتر در مواضع و مطالبات 8 گانه ی این شورا با سایر مطالبات منتشر شده ای که برای طبقه ی کارگر تجویز میشود دعوت میکنیم. آنجاهایی که برای کسب این یا آن مطالبه به جای تاکید بر کسب آن به شیوه ی سازمانیافته و با توازن قوای طبقاتی به نفع کارگران، خواسته ی مورد نظر تنها و تنها اعلام میشود و پیدا نیست که آیا سرمایه داری قرار است این خواسته را اعطا کند یا چاره ای جز این نیست که دست کم به حیث عناصر پیشرو طبقه ی کارگر و در مقام تبلیغ رویکرد صحیح تر علاوه بر تاکید بر این مطالبه و خواسته همزمان یگانه شیوه ی دستیابی بدان را نیز اعلام نمود؟ میبینیم که مثلاً برای لغو قرارداد موقت گفته میشود "ما خواهان لغو قرارداد موقت هستیم" و این رویکرد در اول ماه مه توسط بخشی از فعالین و پیشروان صدور و ترویج میشود در حالی که پیشتر از این زمان، کارگران پتروشیمی ماهشهر و تبریز نه در بعد تبلیغ و ترویج، بلکه عملن برای لغو قراردادهای موقت از مرحله ی خواستن و آرزو کردن و چشم انتظاری از ترحم سرمایه داران عبور کرده اند و با اعتصاب و اعمال قدرت طبقاتی قراردادهای موقت را به کنار میگذارند. اکنون با داشتن مثال پیش گفته به رویکرد نهفته در اولین مطالبه از مطالبات 8 گانه ی شورای برگزاری که در باره ی لغو قرارداد موقت است دقت کنید؛ درست به همین دلیل است که ما تمامی کارگران و فعالین و پیشروان کارگری را به ترویج و تثبیت رویکرد های رادیکال، آنهم در شرایط بسیار حساس کنونی دعوت میکنیم. حذف یارانه ها، قراردادهای موقت، شرکت های پیمانکاری، دستمزد های فلاکت بار، بیکاری های گسترده، کاستن امکانات بیمه ای و درمانی، سرکوب هرگونه بیان و اعتراض و تجمع و سرکوب فعالین و تشکل های کارگری، گسترش فقر، فشار های مضاعف بر زنان، افزایش کودکان کار، تخریب و نابودی منابع طبیعی و بحران های زیست-محیطی و... به دلیل حملات گسترده تر نظام سرمایه داری هر روز بیش از پیش در افزایش است. ما تلاش خواهیم کرد در مقاطع گوناگون در حد توان خود در ارتباط با موضوعات مختلف مرتبط با مبارزه ی طبقاتی اعلام نظر کنیم زیرا که برای کارگران، هر روز باید روز تقویت ستیز طبقاتی و افزایش و تقویت سازمانیابی طبقاتی باشد؛ از منظر ما هر روز باید برای کارگران جهان روز جهانی کارگر و تقویت و همبستگی داخلی و بین المللی طبقه ی کارگر باشد.

زنده باد همبستگی بین المللی طبقه ی کارگر

شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر ایران - سال ۹۰

may1390@gmail.com1

۱۸ تیرماه ۱۳۹۰

اهم مواضع و مطالبات هشت گانه ی کارگران ایران - سال ۱۳۹۰

- ۱- ما کارگران برای مقابله با قراردادهای موقت، سفید امضا و قراردادهای شرکت های پیمان کاری با اتحاد و آگاهی و با ایجاد تشکل های خود دست به مبارزه خواهیم زد.
- ۲- حذف یارانه ها هجوم به سفره ی خالی کارگران است؛ ما ضمن گسترده کردن اقدام برای نپرداختن قبض های آب، برق، تلفن و گاز از هر طریق ممکن دیگر و به صورت متحد و متشکل با این اقدام و طرح ضد کارگری مبارزه خواهیم کرد.
- ۳- ما اعلام و تعیین حداقل دستمزد ۳۳۰ هزار تومان که چندین برابر زیر خط فقر است و توسط نهاد سرمایه داری شورای عالی کار تعیین شده و نیز روش ضد کارگری و خائنانه ی سه جانبه گرایی را محکوم می کنیم؛ در روش سه جانبه گرایی، مذاکره و توافق بین نمایندگان کارفرمایان و نماینده دولت (که همگی از طبقه ی سرمایه دار هستند) از یک سو و از سوی دیگر نماینده ی کارگران انجام می گیرد و کارگران در مقابل دو رای سرمایه داری بازنده خواهند بود. ما اعلام می داریم که افزایش دستمزد با خواهش و توافق و مذاکره حاصل نمی شود. کارگران باید با اعتراض و نمایش قدرت و اعتصاب و با مبارزه ی متشکل و متحد دستمزدهایی متناسب با استانداردهای زندگی را به سرمایه داری تحمیل کنند.
- ۵- کارگران و فعالان کارگری زندانی باید آزاد شوند و ما هر گونه دستگیری، اخراج و تحت فشار قرار دادن کارگران را محکوم نموده و به صورت گسترده برای آزادی آنان مبارزه خواهیم کرد. ۵- ما کارگران برای دستیابی به آزادی بیان، آزادی تشکل، حزب، اعتصاب، آزادی قلم و آزادی تمامی زندانیان سیاسی و پایان یافتن احکام ضد انسانی اعدام، همزمان با دیگر مطالبات مان مبارزه خواهیم کرد.

- ۶- پیروزی کارگران جز با اتحاد متشکل و سازمان‌یافته‌ی تمامی اقشار طبقه‌ی کارگر اعم از کارگران صنعتی، معلمان، پرستاران، کارگران بخش خدمات، معادن، کارگران کشاورزی و ... ممکن نیست. ما کارگران در هر صنف و رسته ضمن اتحاد با تمامی اقشار هم طبقه‌ای مان در طبقه‌ی کارگران ایران و منطقه و حمایت از مطالبات کارگران مهاجر در ایران از جمله کارگران افغانی، خود را متحد و پشتیبان مبارزات کارگران در سراسر جهان می‌دانیم.
- ۷- ما برای دستیابی به مطالبات اقتصادی-سیاسی خود بر علیه تمامی جناح‌ها و حاکمیت‌های داخلی و خارجی سرمایه‌داری اعم از اصول‌گرا و اصلاح‌طلب در ایران و اعم از دولت‌های سرمایه‌داری آمریکا، چین، روسیه، اروپایی و ... تنها و تنها با اتکا بر نیروی طبقاتی کارگری خود، مبارزه خواهیم کرد.
- ۸- نظام سرمایه‌داری از تبعیض جنسیتی-اقتصادی-سیاسی-اجتماعی علیه زنان بهره و سود می‌برد، همچنین کار کودکان منبع سودهای سرشار برای نظام انگلی سرمایه‌داری است؛ ما ضمن محکوم کردن هرگونه تبعیض جنسیتی علیه زنان، برای متشکل کردن هر گونه مبارزه برای دستیابی زنان به مطالبات ویژه‌ی زنان و نیز مطالبات طبقاتی شان و نیز برای تقویت جنبش لغو کار کودک از هیچ مبارزه‌ای فروگذار نخواهیم کرد.